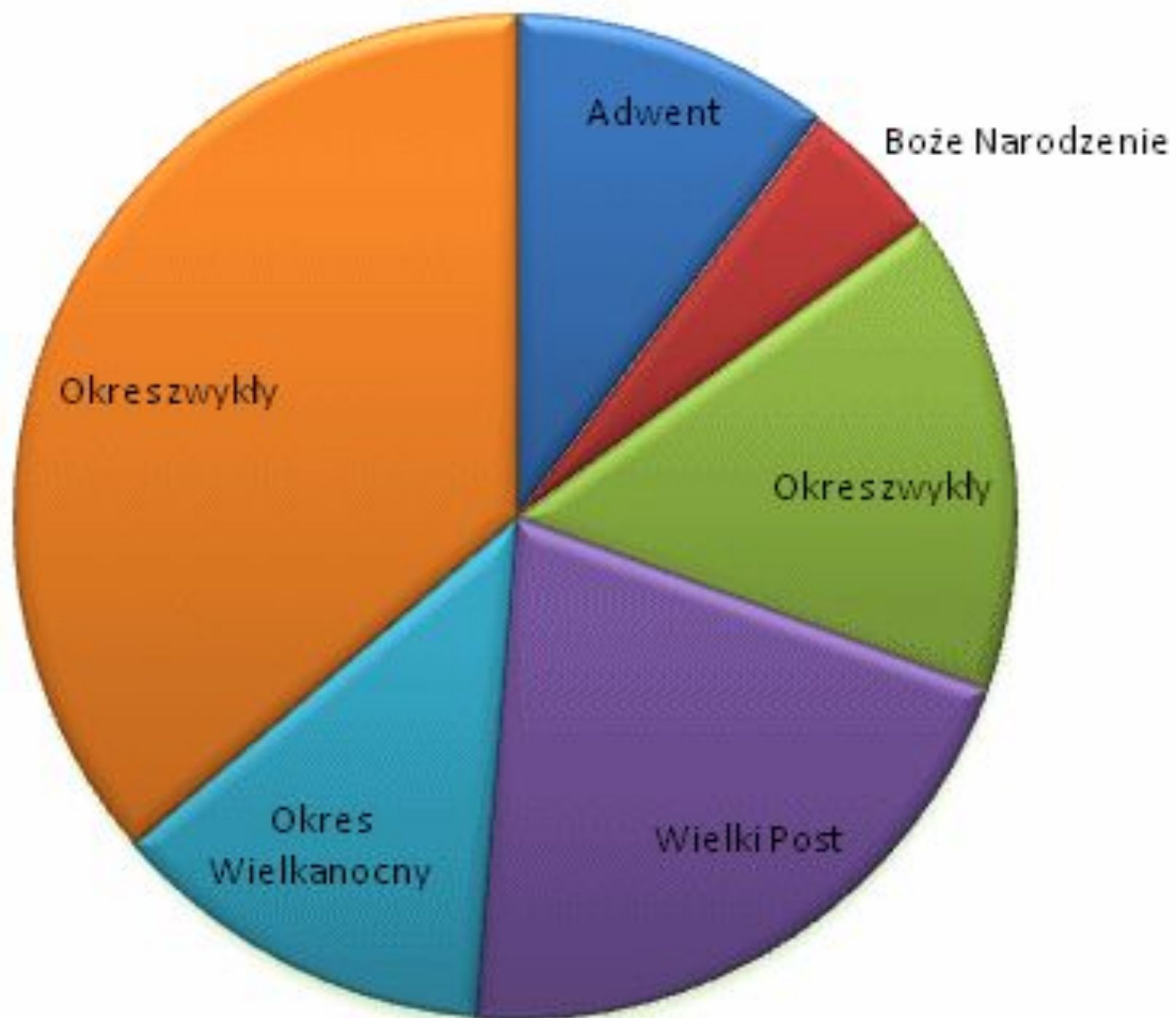

ADWENT

- Samo słowo „Adwent”
oznacza przyjście
naszego Zbawiciela,
którego powinniśmy
oczekiwać i na to
spotkanie z Nim trzeba
nam się przygotować.

Pierwsza część Adwentu

- (do 16 grudnia) akcentuje prawdę o paruzji, czyli o ponownym przyjściu Chrystusa na świat, na sąd, W przypadku każdego z nas będzie to spotkanie w godzinę śmierci. Liturgia adwentowa wzywa nas do czujności, do czuwania, abyśmy nie zmarnowali życia.

Druga część Adwentu

- (od 17 grudnia) jest czasem przygotowania na pamiątkę pierwszego przyjścia Pana Jezusa, tzn. na uroczystość Bożego Narodzenia.

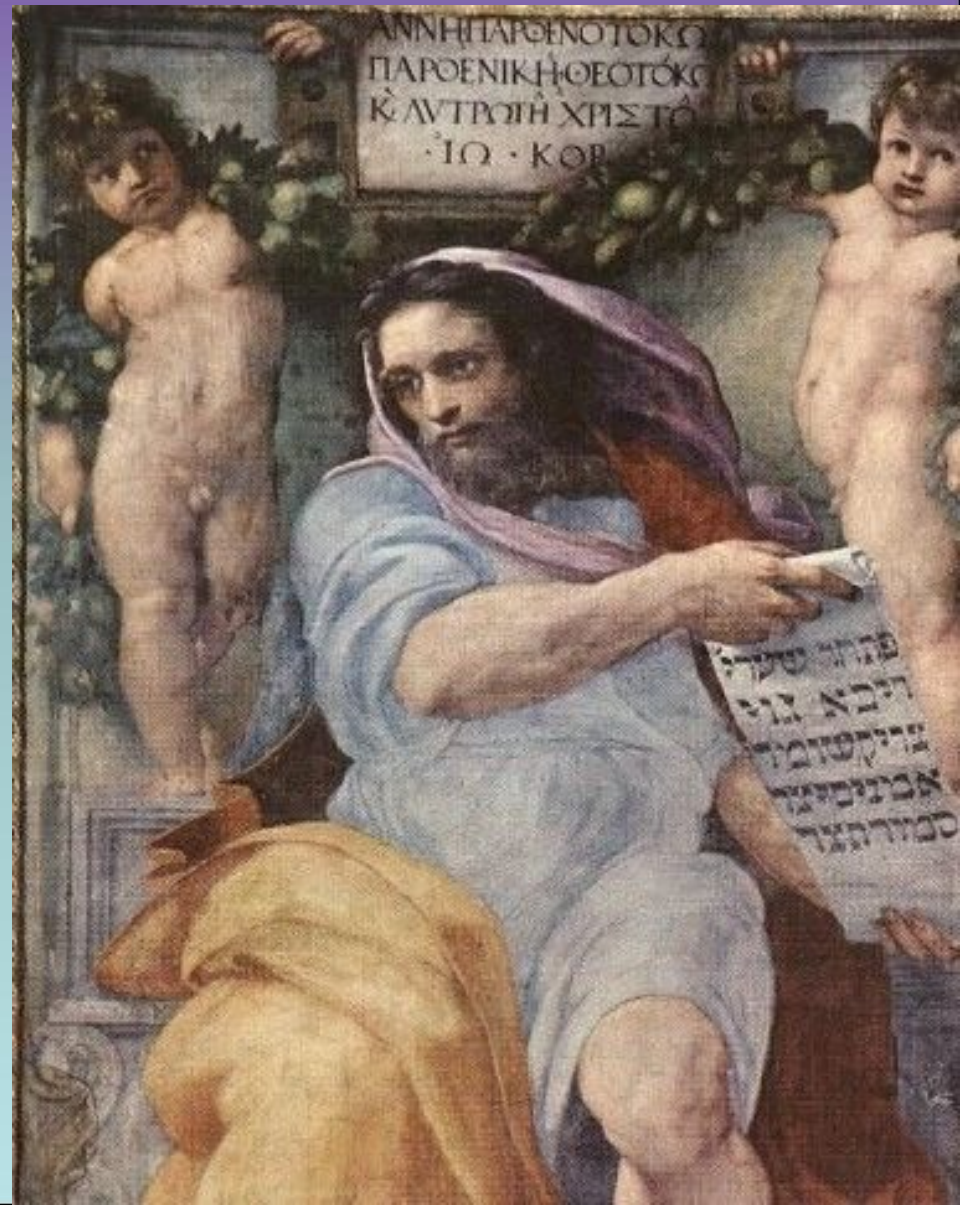
Główne, adwentowe postaci:

- Najświętsza
Maryja Panna,
Patronka
adwentowego
czuwania

Główne, adwentowe postaci:

- **prorok Izajasz**
zapowiadający
przyjście
Zbawiciela
i największy
z proroków

Główne, adwentowe postaci:

- **św. Jan Chrzciciel**,
który bezpośrednio
przygotowywał lud
na spotkanie
Mesjasza,
wzywając do
prostowania Jemu
ścieżek w naszym
sercu

- Chociaż w Adwencie dominuje kolor szat fioletowy, nie ozdabia się ołtarza kwiatami, jak uczy Kościół, jest to czas radosnego oczekiwania, gdyż przychodzi nasz Zbawiciel, pełen miłosierdzia.

- Adwent, szczególnie polski, był bogaty w zwyczaje religijne. Od XII wieku znana jest w Polsce adwentowa Msza św. ku czci Matki Bożej, zwana roratami. Podczas tej Mszy pali się dodatkową, niegdyś siódmą, świecę symbolizującą Matkę Bożą, która jako gwiazda zaranna, jutrzienka poprzedziła przyjście na świat światła słonecznego, prawdziwej Światłości, naszego Pana Jezusa Chrystusa.

- Świeca Maryjna przybrana w białą wstążkę oznacza też przywilej niepokalanego poczęcia Maryi, jej czyste, święte i nieskalane życie poświęcone całkowicie Bożemu Synowi.

J
a
z
s
g
s
z
b
n
s
a
n

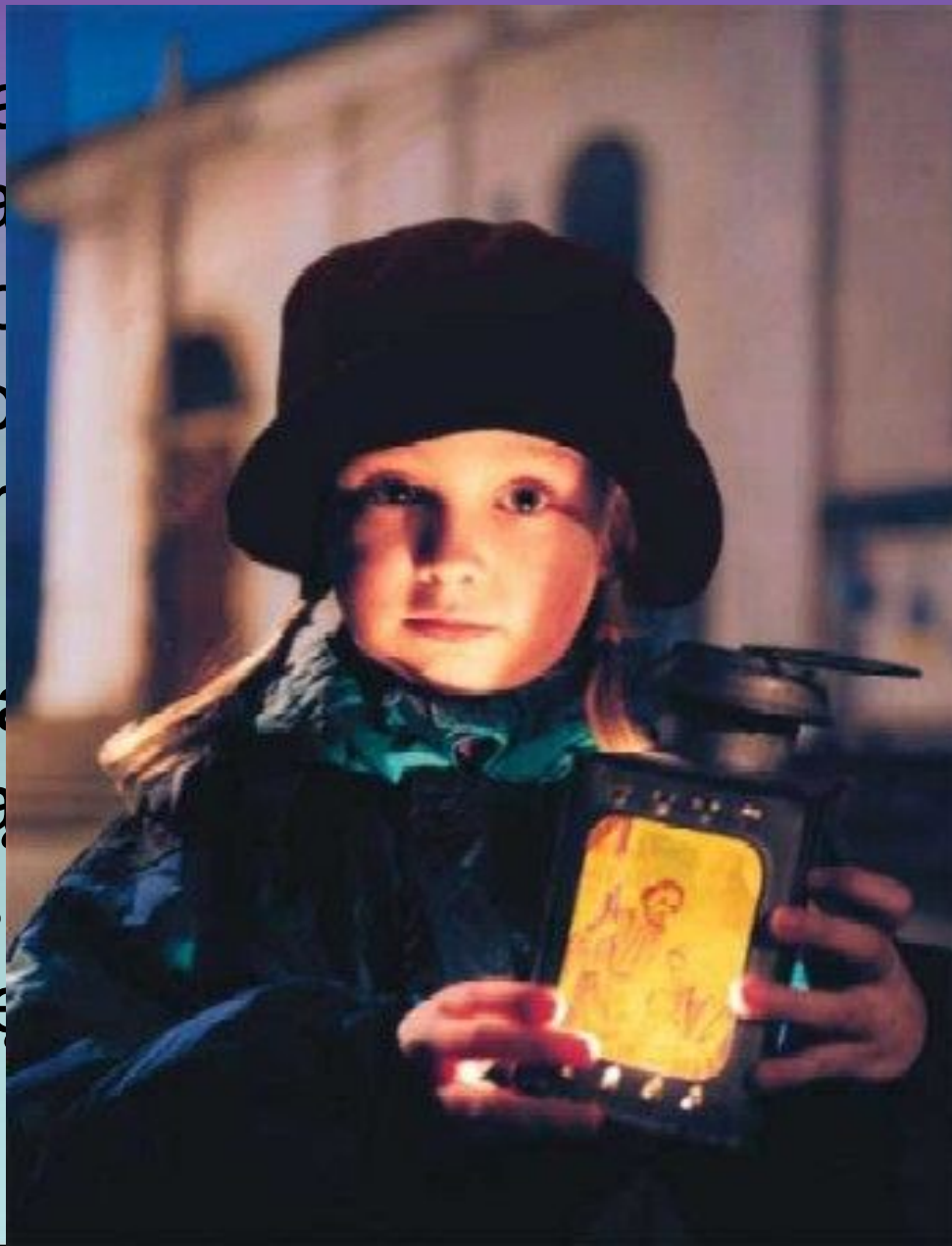

j

v

LAMPIONY ADWENTOWE

Innym przejawem jest
lampion. Stał się
zamkniętego
wewnątrz ko
gotyckie witr
lub scenami
świecę, która
roratniej. Ida
sobą do koś
zachował się
gromadnie i

światła jest
u
one od
nają
jańskimi
eszcza się
ku Mszy
ją je ze
ach
e
oraty".

WĘDRUJĄCA FIGURKA MATKI BOŻEJ

- Zwyczaj ten ma miejsce w wielu parafiach. Po zakończeniu nabożeństwa z kościoła powyciągnięto figurkę Matki Bożej, która przyjmuje figurkę dziecka. Przyjmując powijaki, rodzinną liturgię Maryjne, czy odmawiając różaniec, figurki zaprasza do siebie. Ponawia się się do przyjsciem na swojej krewnej

Polских
y Matki Bożej
rej dziecko
wraz z dziećmi
zień.

wszyscy
ntowe i
święte oraz
odzina w znaku
W ten sposób
y to Maryja
a by przed
a usłużyć

DOBRE UCZYNKI

• Dobre uczynki adwentowe - wszyscy wiedzą, że przed nowonarodzonym Panem Jezusem trzeba stanąć z sercem pełnym dobrych uczynków, dlatego szczególnie podczas Adwentu starają się wzajemnie sobie pomagać, czynić wiele dobroci i miłości.

SPOWIEDŹ ADWENTOWA

Spowiedź adwentowa - warto w tym szczególnym czasie miłości i wzajemnego przebaczenia

skorzystać z rekolekcji adwentowych, a także z sakramentu pokuty aby nie tylko z ludźmi się pojednać ale przede wszystkim z Bogiem.

- Polacy bardzo chętnie uczestniczyli w roratach, przed Soborem Watykańskim II w roratach stanowych w poszczególne niedziele: dla kobiet, panien, mężczyzn i kawalerów. Wtedy to głoszono specjalne nauki stanowe i wierni przystępowali do sakramentu pokuty. Zwykle, w terenie wiejskim, udawano się na roraty pieszo, we wspólnocie, ze śpiewem

- Również cały Adwent starano się przeżywać we wspólnocie nie tylko rodzinnej, ale też i sąsiedzkiej. Na wsi zbierano się na wspólne przedsięwzięcia, darcie pierza, naprawę ubrania, uprząży itp.

- . Przy okazji tych spotkań odmawiano modlitwę różańcową, śpiewano pieśni adwentowe, a także pieśni o tematyce obyczajowej, które przekonywały swoją treścią o potrzebie życia godnego, zgodnego z Bożymi przykazaniami. Owe pieśni pouczały, że złe postępowanie jest karane przez Boga lub przez tzw. los, a życie dobre, pobożne i piękne będzie nagrodzone.

- W adwentowe wieczory czytano we wspólnocie rodzinnej i sąsiedzkiej Pismo Święte, żywoty świętych, podręczniki z duchowości katolickiej, a także z polskiej literatury klasycznej, jak powieści Sienkiewicza, Kraszewskiego, utwory Mickiewicza i inne.

- Młodzież w tym czasie przygotowywała szopki i gwiazdy do chodzenia po kolędzie. Robiono próby do inscenizacji Herodów lub Jasełek. Pobożni katolicy wiedzieli, że trzeba przed Panem stanąć z dobrymi uczynkami, dlatego starano się podczas Adwentu wzajemnie sobie pomagać, szczególnie ludziom starszym i biednym.

- Pięknym zwyczajem była na wsi tzw. szara godzina. Pod wieczór, gdy już skończono codzienne zajęcia gospodarskie, gdy robiło się szaro, coraz ciemniej, wszyscy domownicy: dziadkowie, rodzice, dzieci, zbierali się w kuchni, najlepiej w pobliżu płyty. Nie palono jeszcze lampy. Rozważano w ciszy swoje życie, zastanawiano się nad nim, nie brakowało też cichej modlitwy. Starsi, szczególnie dziadkowie, opowiadali dzieciom, wnukom, jak to było dawniej, jakie były tradycje, zwyczaje; przypominali też dzieje naszej Ojczyzny.

- Warto jednakże z dawnej tradycji kultywować niektóre piękne zwyczaje, jak nasz żywy udział w roratach; trzeba skorzystać z rekolekcji adwentowych, sakramentu pokuty i pojednania, przystąpić do Stołu Pańskiego. Możemy też we wspólnocie rodzinnej śpiewać pieśni adwentowe, razem modlić się i czytać Pismo Święte lub inne cenne książki religijne i na ich temat rozmawiać.

- Warto też jest wyciszyć się i w adwencie uczynić więcej dobrego niż to zwykle czynimy.

Pomoc Duchowa

www.adonai.pl